

A hachanah for 11 Nissan 5785 with Rabbi Shais Taub – SoulWords

Day 22 Eve of 3 Nissan

<u>אגרות קודש</u> <u>כרך יא</u> ג'שפא

"True Freedom"

Printed in Igros Kodesh vol. 11, letter 3,481

B"H 1st of Nisan, 5715 Brooklyn.

To the esteemed and honored Rabbi Moshe Cohen, may you live and be well,

Greetings and blessings!

I acknowledge receipt of your letter, in which you write about yourself and your wife, may she live and be well. At the appropriate time, I will mention them at the holy resting place of my revered father-in-law, the Rebbe, of blessed memory, for all their physical and spiritual needs.

As your generous donation was received in the days leading up to Passover, it was allocated for the charitable cause of the Kimcha DePischa Ma'ot Chittim fund.

The saying of the Baal Shem Tov, which we have heard many times from my revered father-in-law, the Rebbe, is well known: one can learn a lesson from everything, and this lesson can guide a person ב"ה א' נִיסָן, תשט"ו

בְּרוּקְלִין.

הוו"ח אי"א נו"נ עוֹסֵק בצ"צ מוה"ר משֶׁה שֵׁי'

הכהן

שַׁלוֹם וּבְרַכָה!

מְאַשֵּׁר הִנְנִי קַבָּלַת הַשּׁוּרוֹת שֶׁלּוֹ, בָּם כּוֹתֵב אוֹדוֹתוֹ וְאוֹדוֹת זוּנָתוֹ תְּחִי', וְאַזְכִּירֵם בְּעֵת רָצוֹן עַל הַצִּיּוּן הַק' שֶׁל כ"ק מו"ח אַדְמוֹ"ר זצוקללה"ה נבג"מ זי"ע, לְהִמְצַטְרֵךְ לָהֶם בְּנַשְׁמִיּוּת וּבְרוּחָנִיּוּת.

תְּרוּמָתוֹ נִדְבַת לִבּוֹ, כֵּיוָן שֶׁבָּאָה בַּהִמִּים שֶׁלִּפְנֵי הַפֶּסַח, הֲרֵי נִמְסְרָה לְעִנְיָנָא דְּיוּצָא - קִמְחָא דְּפִסְחָא מְעוֹת חִטִּים.

ְוְהָנֵּה יָדוּעַ פִּתְנֶּם הַבֵּעשְׁ"ט, שֶׁשְּׁמֵעְנוּהוּ כ"פ מכ"ק מו"ח אַדְמוֹ"ר, אֲשֶׁר מִכָּל דָּבָּר יֵשׁ לִלְמֹד הוֹרָאָה בַּעֲבוֹדֵת הָאָדָם לְקוֹנוֹ שָׁדָּהוּ תַּכְלִית בְּרִיאָתוֹ, וכמרז"ל סוּף קִדּוּשִׁין, אֲנִי לֹא נִבְרֵאתִי אֶלָּא לְשַׁמֵשׁ אֶת קוֹני.

in serving their Creator. As our sages teach at the end of Tractate Kiddushin: "I was not created but to serve my Creator."

Certainly, and all the more so, we should learn from matters of Torah and mitzvot. In our case, the custom of the Jewish people — which is Torah — is also brought by earlier authorities that before Passover, funds are raised for Kimcha DePischa, which helps the poor.

This is also reflected in the introduction to the Seder in the text of the Haggadah, which begins with the passage, "Kol dichfin yeitei veyeichol" (Let all who are hungry come and eat).

The special lesson and emphasis in this passage teach us that all Jews are responsible for one another, both physically and spiritually. A person cannot be free and behave in a way of freedom during Passover, as the Torah requires — referring to it as 'the time of our freedom' — particularly during the Seder, unless he also does everything in his power to ensure that his fellow Jew is also free, free from worries. In fact, one must attend to his fellow first before beginning his own celebration of freedom. It is for this reason that the preparations for our celebration of the time of our freedom [in general] begin with Ma'ot Chittim, and specifically before the Seder, with the proclamation to all of "Let all who are hungry come and eat."

וכש"כ וק"ו שָׁיֵּשׁ לִלְמֹד אֶת זֶה מְעַנֵּנִי תּוֹרָה וּמַצוֹת. וּבְּנָדוֹן דִּדָּן הֲרֵי מִנְהַג יִשְׂרָאֵל תּוֹרָה הִיא, וְהוּבָא נַּם בָּרִאשׁוֹנִים שֶׁלִפְנֵי הַפֶּסַח גּוֹבִין קִמְחָא דְפִסְחָא, -הָיִינוּ עֵזֶר לַעַנִיִּים.

וְזֵהוּ ג"כ הַהַקּדַמַה לַהֶּסְדֵּר וּכִנְסַח ָהַהַגַּדַה שֶׁמַתְחִיל בָּעַנַיַן כַּל דִּכְפִין יֵיתֵי ויַכול. והוראה והדגשה מיחדת בזה, אַשַׁר כַּל יִשַּׂרָאַל עַרָבִים זָה בַּזָה הַן בָעַנָיַנִים גָשַׁמִים וָהֶן בַּעַנָיַנִים רוּחַנִים, וָאִי אֵפִשָּׁר לְהֵאָדֵם לְהִיוֹת בֵּן חֹרִין וְלְנָהֹג דַּרֶךְ חֵרוּת בִּימֵי הַפֵּסֶח, כִּדְרִישַׁת הַתּוֹרַה שקראה לזמן זה זמן חרותנו ובפרט בָּעֵת עַרִיכַת הַסֶּדֵר, כִּי אִם כַּאֲשֶׁר עוֹשֵׂה גל מה שביכלתו שגם חברו הישראלי יָהִי' בֵּן חַרִין, ופַּטור וָחֵרוּת מִן הַדָּאַגוּת, וְאַדְרַבַּה צַרִיךְ לְהַקְדִים בְּהַנּוֹגֵעַ לַחֲבֵרוֹ קדם שַּמַתְחֵיל בַּעַריכַת הַחֵרוּת שַלוּ, ּוָלַכֵן הַקְדַּמָה לַחֲגִיגַת זְמַן חֵרוּתֵנוּ - הוּא הַעְנָיַן דָמָעוֹת חָטִים וְהַקָּדְמֵה פְּרַטַחַת לַעַרִיכַתַהּ סֶדֵר - הַהוֹדַעַה דְּכַל דְּכָפִין יֵיתֵי וְיַבוֹל.

וּמְזֶּה נִלְמוֹד ג"כ בְּהַנּוֹגֵע לְהַנְּשָּׁמָה וְהַגּוּף, אֲשֶׁר אִי אֶפְשָׁר שֶׁתְּהִי' הַנְּשָׁמָה בַּת חוֹרִין, עֶבֶד לֵד' וְלֹא עַבְדֵי פַּרְעֹה, אֶלָא כְּשֶׁהִיא מְשַׁחְרֶרֶת אֶת הַגּוּף גַּם כֵּן, וְהַגּוּף ג"כ עֶבֶד דָּר וְלֹא עֶבֶד פַּרְעֹה, אֵשֶׁר זוֹהֵי הוֹרָאַת הַבֵּעשִׁ"ט בִּתוֹרַתוֹ

This lesson also applies to the relationship between the soul and the body. The soul cannot truly be free — a servant of G-d and not a servant of Pharaoh — unless it liberates the body as well, and the body must also be a servant of G-d and not a servant of Pharaoh. This is the lesson of the Baal Shem Tov in his well-known teaching:

"When you see chamor, a donkey" — when you carefully examine your chomer (materiality), your body, you will see "your enemy," meaning that your chomer hates your Divine soul, which longs for G-dliness and the spiritual. Furthermore, you will see that it is "lying under its burden," placed upon it by G-d, namely, that it should become refined through Torah and mitzvot; but the body is lazy to fulfill them. It may then occur to you that "you will refrain from helping it" to enable it to fulfill its mission, and instead, you will follow the path of mortification of the flesh to break down the body's crass materiality. However, not in this approach will the light of Torah reside. Rather, "you must aid it," purify the body, refine it, but do not break it through mortification.

With blessings for a kosher and joyful Passover,

M. Schneerson

הַיְדוּעָה - כִּי תִּרְאֶה חֲמוֹר - כַּאֲשֶׁר תִּסְתַּבֵּל בְּעִיּוּן טוֹב בְּהָחֲמֵר שֶׁלְּךְּ שֶׁהוּא הַגּוּף, תִּרְאֶה - שוֹנְאֵךְ - שֶׁהוּא שוֹנֵא אֶת הַנְּשָׁמָה הַמִּתְנֵּעְנֵעַת לְאֵלֵקוּת וְרוּחָנִיוּת, וְעוֹד תִּרְאֶה שֶׁהוּא - רוֹבֵץ תַּחַת מַשָּׁאוֹ - שֶׁנָּתַן הקב"ה לַהֲגֹף, שְׁיִּזְדַּבֵּךְ ע"י תומ"צ, וְהַגּוּף מִתְעַצֵּל בְּקִיּוּמָם, וְאוּלַי יַצְלֶה בִּלְבָבֶךְ - וְחָדַלְתָּ מֵעֶזוּב לוֹ - שֶׁיוּכַל לְקַיֵּם שְׁלִיחוּתוֹ, כִּי אָם תַּתְרִיּוּת, הִנָּה לֹא בְּזוֹ הַדֶּרֶךְ יִשְׁכֹּן אוֹר הַחִמְרִיּוּת, כִּי אִם - עֲזֹב תַּעְזֹב עִמֵּוֹ - לְבָרֵר אֶת הַגּוּף וּלְכָּכוֹ וְלֹא לְשִׁבְרוֹ בְּסְגּוּפִים.

בָּבְרָכָה לְחַג הַפֶּּסַח כָּשֵׁר וְשָּׁמֵחַ,

מ. שָׁנִיאוֹרְסְאַהן